

La frase del dia

“No estem dient que els nens surtin als parcs lliurement”

Miquel Buch, CONSELLER D'INTERIOR DE LA GENERALITAT

El Conte

Gemma Pasqual i Escrivà

Zero a Malthus després de la pandèmia...

...A la manera de Calders.

La tieta Valentina va rebre la Cèdula de Conformació l'endemà mateix d'haver complert els 75 anys. Sentiments contradictoris la sacsejaven de cap a peus.

—No hi cabem pas tots alhora i per sempre —es va lamentar deixant-se caure al sofà abatuda.

El dia que els japonesos van descobrir el sèrum de la vida perenne va haver-hi una alegria per a tot el món. Els governs van dir als pobles que ja podien estar contents i que els seus avis ben bé que haurien firmat: arribar als 75 anys sense malalties i al final una desaparició dolça, controlada, a mans d'autoritats paternalistes. Però el cert era que, per cada persona que acceptava resignadament el fet d'anar-se'n, n'hi havia nou que donava una feinada de no dir, a desgrat de la intensa labor de les brigades de l'Última Companyia.

—A mi no tenien cap dret a ficar-m'hi! La meua àvia va morir a la ratlla dels 100 anys. Soc de bona fusta! —va exclamar ajupint tota la figura—. Va ser aquella maleïda pandèmia, la que ho va capgirar tot.

Les parets l'oprimien i va obrir la boca fins allà on li era possible, cercant una glopada d'oxigen. Es va abocar a la finestra de la seva mansarda, mig cos enfora; clamava al cel el subministrament necessari per fer marxar la seva vida, o el que li'n quedava. En aquella hora tenebrosa, les cases semblaven més que mai armaris de guardar-hi gent, escampats sense ordre, clavats en la fosca. A l'esquerra lluny, pàl·lidament il·luminada per un llum de sobretaula, una jove tocava al piano; era la filla de la Rosa la fruitera. La seva ment la va transportar a l'any 2020, quan hi va haver la gran pandèmia. Aleshores, la jove era una nena, la seva mare obria totes les finestres de la casa perquè tot-hom la sentís, amb la seva música feia

més passadors els llargs dies del confinament. Malauradament, a la Rosa, ja feia dos anys que se l'havia endut l'Última Companyia. Més avall, en una habitació de principia, un xicot treia de la gàbia un canari i li tallava el coll incomprendiblement, amb una fulla d'afaitar.

Tres pisos més amunt, dos senyors ben vestits, relativament joves, amb un

aspecte de notaris realçat, prenien mides a un home més gran. No ho acabava de veure bé i va córrer a buscar els prismàtics, des del confinament que no els feia servir. No hi havia cap dubte, eren de l'Última Companyia, aquell pobre home es trobava en la mateixa situació que ella. Es va sentir descoberta, l'home la mirava de fit a fit. Avergonyida, es va

apartar de la finestra.

Va estar una bona estona dubtant, però l'atracció era poderosa. De mica en mica es va tornar a acostar a la finestra, amb els llums apagats per no tornar a ser descoberta. La jove continuava tocant el piano, el xicot i la gàbia havien desaparegut. Es va sentir contrariada en comprovar que el menjador d'aquell home era a les fosques. D'alguna manera el sentia a prop, eren companys de penúries.

Els fanals de la via asfaltada retalla-

“No hi havia cap dubte, aquells homes eren de l'Última Companyia

ven al terra grans discos de llum que semblaven els peons d'un joc de saló monumental, jugats per ves a saber quins poderosos adversaris. Del que estava segura era que al final el guanyador la podria triar com a premi, a ella, o a l'home a qui prenien mides.

De sobte el va veure, duia una americana de quadres, un jersei de punt de color groc i una gorra esportiva. Els homes de l'Última Companyia el van empènyer cap a l'interior d'un cotxe. Abans d'entrar-hi l'home va dirigir una darrera mirada cap amunt. Va sentir que l'observava, li va fer una pena indescriptible.

El timbre de la porta la va traspalsar. Amb pas vacil·lant es va dirigir cap a l'interfón.

—Qui hi ha?

—L'Última Companyia.

La tieta Valentina va empal·lidir intensament, va retrocedir a recules fins a trobar paret i es va quedar allí arrapada, amb les mans esteses de palmell contra el mur.

MARIONA

Sísif

Jordi Soler

